

Setkání

Petty Ears

18+

Setkání

Petty Ears

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 72. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Petty Ears

Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Veronika Synková, Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 07032025
ISBN:

978-80-53031-50-9 epub
978-80-53031-51-6 mobi
978-80-53031-52-3 PDF

Anotace

Slova, která se bojíme vyřknout nahlas, mohou v okamžiku poznání změnit všechno.

John a Will – dvě srdce, která jsou znovu a znovu svedena na stejnou cestu. Oba se snaží najít rovnováhu mezi tím, kým jsou, a tím, co se od nich očekává. Jak dlouho ale dokážou vzdorovat tomu, co cítí?

Setkání je příběhem o křehkosti lidského srdce, o volbách, které bolí, a o lásce, která neztrácí sílu ani v tichu odloučení.

VAROVÁNÍ

*Obsahuje intimní scény (18+).

Tento příběh věnuji všem lidem,
kteří věří v lásku

Prolog
Červen 14. 6. 1986, sobota

„Táži se vás, Johne Strapye, zda vstupujete dobrovolně do manželství s přítomnou slečnou Claire Wainovou? Slibujete, že ji budete milovat, ctít a budete jí oporou v časech dobrých i zlých, ve zdraví i v nemoci, dokud vás smrt nerozdělí?“

„Ano,“ odpověděl John pevným hlasem.

„Táži se vás, Claire Wainová, zda vstupujete dobrovolně do manželství s přítomným Johnem Strapym? Slibujete, že ho budete milovat, ctít a budete mu oporou v časech dobrých i zlých, ve zdraví i v nemoci, dokud vás smrt nerozdělí?“

„Ano,“ pronesla klidně Claire s úsměvem.

„Z moci svěřené mi státem New York vás tímhle prohlašuji za právoplatné manžele. Své sliby můžete stvrdit polibkem.“

Tak teď už jsou oficiálně manželé. Aniž by si to předtím John uvědomoval, byl nervózní. Najednou se mu nesmírně ulevilo, že je obřad za nimi. Nyní je čekala jen hostina plná radosti s nejbližšími a také další kroky na společné cestě, která započala téměř před čtyřmi lety. Bude to po svatbě stejné? John netušil. Když se ale v tuto chvíli díval do milujících a rozzářených očí své nevěsty, s jistotou věděl, že spolu zvládnou vše.

Claire, která na podzim oslaví své třiadvacáté narozeniny, se s o rok starším Johnem seznámila během studia na vysoké škole. Přesněji řečeno, bydlela s kamarádkou na stejných kolejích jako John. Když ho spatřila poprvé, měla pocit, že pro ni už jiný muž neexistuje. Láska na první pohled. Okouzlení bylo vzájemné, zamilovali se do sebe rychle a bláznivě, ale i přesto jejich vztah po letech zůstal plný lásky. Právě dokončila studia a je nově zaměstnaná jako učitelka v mateřské školce. Děti zbožňuje, stejně jako svou práci. Občas už myslí i na vlastní rodinu, ale zatím svou touhu s Johnem neprobírala. On pracuje jako procesní inženýr a ve své profesi vyniká. Žijí spokojeně v malém domku, mají kolem sebe pár blízkých přátel a společně si užívají každou volnou chvíli. Přestože by se mohlo zdát, že by po letech tento vztah mohl ztrácet jiskru, v jejich případě to neplatí a plamínek lásky jim září stále stejně jasně.

Nedá se tvrdit, že John je zrovna velký romantik. Například když Claire žádal o ruku, nejednalo se o žádnou speciální událost, jako prsten zapečený v těstě, nacvičená choreografie s přáteli nebo složená píseň. Šlo jen o prostou společnou večeři v jejich oblíbené pizzerii. Tohle ale Claire oceňovala, neměla ráda okázalá gesta, byli to jen on a ona. Jakmile dojedli, následovalo pokleknutí a vyslovení té důležité otázky. Nezaváhala ani na minutu. Několik hostů u vedlejších stolů jim i připilo a zatleskalo, a pro tehdy čerstvou snoubenku se tento okamžik stal nezapomenutelným. Dnešní krásný skoro letní den se k němu přidal. Když se slunce začalo sklánět k obzoru, novomanželé se rozloučili s hosty před odjezdem na líbánky. Unavení, ale šťastní. A připraveni začít novou kapitolu svého života, plnou lásky a naděje.

John krácel svou obvyklou cestou do práce a přemýšlel o blížícím se třetím výročí svatby s Claire. Nedávno zaslechl, že každé výročí má své pojmenování. To třetí se nazývalo kožená svatba. Měl by jí snad darovat něco koženého? V mysli se mu mihnul obraz jeho ženy v přiléhavém koženém oblečku a musel se uchechtnout. *Tohle vážně není moje Claire*, pomyslel si pobaveně. Začal si pohrávat s myšlenkou, že pořádnou kyticí nemůže nic pokazit.

„Johne?!“ ozvalo se za ním náhle.

Otočil se a spatřil běžícího muže, kterého okamžitě poznal – Will, bývalý spolubydlící z kolejí. Vlastně ho neviděl už dlouhých šest, možná sedm let. Tehdy prostě zmizel bez vysvětlení, univerzitu nedokončil a nikdo nevěděl, kde ho hledat.

„Ahoj, Wille,“ zvolal spíše překvapeně.

„Čau, kámo,“ pozdravil nadšeně Will, který ho už doběhl.

Oba na chvíli zůstali beze slov, překvapeni náhodným setkáním po tolika letech. Byli si tehdy velmi blízcí, proto Johnovi dlouho trvalo, než se s jeho náhlým odchodem smířil. Nikdy nepochopil, proč ho jeho nejlepší kamarád opustil bez vysvětlení, bez rozloučení a nezanechal na sebe ani žádný kontakt. Nakonec se po chvíli ticha ozval opět Will.

„Teda, to už je doba, co jsme se neviděli,“ pronesl a zasmál se. „Ty ale vypadáš pořád stejně. Jak se ti vede?“

„Jde to,“ odvětil John s nepřesvědčivým úsměvem, „Ale zrovna teď musím do práce.“ Přehodil si tašku přes rameno. Cítil se lehce nesvůj.

Změřil si ještě Willa pohledem. Vysoký, štíhlý se širšími rameny. Rozcuchané špinavé blond vlasy se nepatrně vlnily u konečků. Podlouhlou, lehce opálenou tvář s ostrými lícními kostmi a silnou, mužnou čelistí zdobil rovný nos s mírným hrbolkem, jenž podtrhoval jeho rysy. Výrazně vykrojené rty dodávaly tváři jemnost. Na první dojem však všemu dominovaly azurově modré, veselé oči. Celkově měl ležerní vzhled odpovídající pubertálnímu rošťákovi, což dosvědčovalo i oblečení – obyčejné triko, potrhané džíny a tenisky. Protože letos oba oslavili už dvacet sedm let, pomyslel si, že to spíš Will vypadá stejně, jak si ho pamatuje.

John byl naopak upravený a elegantně oblečený. Ani by se nehodilo, aby do práce přišel v obnošených džínách. Tmavě hnědé vlasy měl nakrátko střižené a učesané. Hranatý obličej s rovným nosem, úzkými rty a jemným strništěm doplňovaly zelenošedé, hluboké oči. Pravidelně běhal, čímž se držel i v dobré kondici, a jeho urostlé tělo bylo jen o pár centimetrů menší než Willovo. Působil celkově seriózně, ale zároveň vřele.

„A co ty?“ zeptal se ještě John zdvořile na oplátku.

„Já žiju, jak se dá,“ odvětil Will a upřímně se usmál. „Hele, nechci tě zdržovat, ale co takhle zajít někdy na pivo? Teď se tu několik dní zdržím a rád bych s tebou pokecal.“

John přikývl. „To bychom mohli. Co třeba v pátek večer?“ navrhl.

„Budu s tím počítat,“ vyhrkl hned.

„Tady je telefon k nám domů, ozvi se a domluvíme se,“ sděloval John a podával mu kus papíru, kam rychle naškrábal svoje číslo.

„Platí, zavolám. Tak se zatím měj, kámo.“

„Ty taky, uvidíme se.“

Oba se opět vydali svou cestou. John přidal do kroku, aby stihl autobus, a v hlavě mu vířily vzpomínky na staré časy. Zapomněl, že chtěl vyřešit dárek k výročí, protože ho tohle setkání opravdu zaskočilo nepřipraveného, a nedokázal zabránit myšlenkám, aby se netoulaly jinde než u květin.

Květen 11. 5. 1989, čtvrtek

Will nebyl tak zaneprázdněný, jak předpokládal, a neustále myslel na Johna. Chtěl vědět, jak se mu v životě daří. Nedočkově tedy vytočil jeho telefonní číslo už ve středu. Čekal, až se na druhé straně ozve mužský hlas. Netrvalo ale dlouho, a ze sluchátka uslyšel ženu. To volajícího trochu zaskočilo. Nestihli si nic říct, takže vlastně nevěděl, jestli má John přítelkyni, nebo manželku, děti, anebo jestli se vůbec dovolal na správné číslo. Po krátkém šoku se ale rychle vzpamatoval a představil se. Jakmile sdělil své jméno a že s Johnem chodil na univerzitu, Claire okamžitě poznala, o koho se jedná. Na oplátku se představila i ona.

Takže s ní zůstal, pomyslel si.

Claire, šťastná, že jej slyší, ho pozvala druhý den na večeri k nim domů. Tím ho trochu zaskočila, tohle neplánoval, ale odmítnout se neslušelo. Odsouhlasil, že přijde, zapsal si adresu a s rozloučením zavěsil. Překvapení brzy vystřídala radost, očividně měl jeho kamarád život, po jakém toužil. Byl rád. Aspoň se přesvědčoval, že by přece měl být rád.

Claire přemýšlela o tom nečekaném telefonátu a že se jí ani její muž nesevřel ohledně setkání s Willem. Poznala ho na univerzitě. Když se seznámila s Johnem. Měl charisma, které vábilo ostatní, aby se s ním pobavili a zasmáli. Nikdo se s ním nenudil. Dokázal navodit dobrou atmosféru, což mu John vždy trochu záviděl, ale zároveň jej i obdivoval, sám tento talent nezískal. Will neměl žádný problém s navazováním nových přátelství, na druhou stranu tato takzvaná přátelství neodpovídala vždy definici v pravém slova smyslu. Lidé kolem něj nasávali tu pohodu, zábavu a povrchně ho stavěli na piedestal. Pokud by však došlo k nějaké nelibosti nebo problému, všichni byli připraveni se rázem otočit, nevidět a zmizet. Kromě Johna, který by stál vedle něj. Tím víc ho trápilo a ranilo, že z ničeho nic Will opustil školu, město, všechny, které znal. Mrzelo to tehdy i Claire, hlavně kvůli Johnovi, který už si nikdy tak blízkého přítele nenašel. Ale ona to brala tak, že někdy o něco přijdeme, jindy něco získáme. Tak jako tak jde člověk vždy dál.

Johna zaskočilo, když se dozvěděl, že budou mít návštěvu, ale ve skutečnosti ho to i potěšilo. Doma si mohli promluvit víc v klidu než v baru a možná trochu zbaběle uvažoval, že není na škodu, když s nimi bude někdo další; konverzace by se tak mohla lépe rozvíjet. Netušil, zda dokáže s Willem komunikovat stejně jako tehdy. Uplynulo tolik času, dospěli, změnili se, všechno už je jinak. Kde je konec těm bezstarostným klukům z univerzity? John nechával volně plynout svoje myšlenky během prostírání stolu k večeři.

Bylo něco okolo šesté hodiny, když se ozval domovní zvonek.

„Johne, půjdeš, prosím, otevřít? Ještě tu musím něco dodělat!“ volala Claire z kuchyně.

„Jasně, už jdu!“

Otevřel dveře a spatřil příchozího s kyticí a láhví vína v rukou. „Ahoj, Wille, pojď dál.“ Ustoupil stranou, aby mohl host vejít.

„Nazdárek,“ pozdravil a přešel práh do předsíně. „Tady máte něco na chuť, nevěděl jsem, jestli máte rádi červené, nebo bílé víno, tak jsem vzal od každého trochu,“ zasmál se a lehce nervózní podával domácímu láhev růžového vína. Na chvíli zapřemýšlel, jestli byl opravdu dobrý nápad sem chodit.

Johna to pobavilo, jeho smysl pro humor měl rád. Láhev odnesl chladit do lednice, kdyby později dostali chuť. Ve dveřích do kuchyně se minul s Claire, která spěchala, jak se patří, hosta přivítat.

„Ale ale, není možné, že po takové době opět potkávám Williama Portera! Ahoj, Wille!“ pronesla srdnatě a bez váhání ho objala.

„Nazdárek, Claire, moc rád tě zase vidím!“ říkal zrovna, když se od sebe vzdalovali. Prohlédl si ji a dodal: „Moc ti to sluší. Jsi ještě hezcí, než si tě pamatuju.“ Pak jí podal krásnou kyticí žíhaných, žlutočervených růží a laškovně sdělil: „Těmito jsem ti chtěl udělat radost, ale mám dojem, že vedle tebe uvadnou závistí.“

„Ty jsi číslo, jsou nádherné, děkuji, Wille,“ odvětila Claire s úsměvem a odcupitala pro vázu, aby tam hned květiny umístila.

„Tak si můžete už sednout ke stolu v jídelně, nachystám večeři!“ zavolala na ty dva vzápětí od kuchyňské linky a začala servírovat na talíře.

Johna poprosila, aby otevřel láhev červeného vína, připadalo jí, že se k tomuto chodu nejvíc hodí a mohli se pustit do jídla.

Vonělo to přímo lahodně, což také Will hostitelce pověděl, a vypadalo ještě lépe. Před sebou měl steak, u něj ležela opečená zelenina a brambory a poté, co ochutnal první sousto, musel uznat, že je výborný.

Claire byla oproti oběma mužům menší, na ženu tak akorát vysoká. Štíhlá s delšími hnědými vlasy, které jí spadaly až k ramenům. Tvář zdobily tmavě modré oči, drobný nos a úzké přirozeně růžové rty s velice příjemným úsměvem. Působila jako velmi milá a přátelská osoba.

Will jim během večere vyprávěl, že přijel kvůli pohřbu svého otce, ačkoliv spolu neměli dobrý vztah a prakticky s ním spoustu let nemluvil. Nebyl totiž nikdo jiný, kdo by se o vše postaral. John si vzpomněl, že měli mezi sebou problémy, už když se s Willem seznámil, ale nevěděl důvod. Teď mu nepřipadalo vhodné ptát se, co se mezi nimi vlastně stalo. Ani tehdy o tom Will nechtěl mluvit. Jen taktně vyjádřil svou upřímnou soustrast.

Vzpomínky na staré časy pak přerušily vážnou náladu. Nasmáli se a John si uvědomil, že mu jeho starý přítel chyběl. Neznali se tehdy na škole tak dlouho, jen asi rok a půl, ale ten čas byl legendární a nezapomenutelný. Už nikdy si John s nikým neužil tolik legrace a i průšvihů. A nikdo mu už nikdy tak nerozuměl. Na chvíli si připadal, jako by se vrátil do minulosti.

Na večeri si doopravdy pochutnal, vlastně Willa napadlo, že už se dlouho takhle vydatně a dobře nenajedl. Jeho styl života nebyl právě ideální a jakkoliv se snažil držet odstup, musel si přiznat, že život bez pořádného zázemí a přátel, obzvláště některých přátel, není takový, jaký by chtěl.

Blížila se desátá večer, když Will poznamenal, že už by měl jít.

„Děkujeme, že ses zastavil. Doufám, že si to někdy zopakujeme. Kdy vlastně odjíždíš zpátky?“ zajímala se Claire.

„Příští víkend, teď v neděli je pohřeb a příští týden bych se tu chtěl ještě trochu porozhlédnout, než se vrátím do Hartfordu, hodně se změnilo, co jsem tu nebyl,“ odpověděl věcně. „Ještě jednou moc děkuju za večeri, jsi skvělá kuchařka. John má veliký štěstí!“ mrkl na Johna, který se usmál a prohodil:

„No ano, to já vím.“ Při těch slovech objal svou ženu okolo ramen.

Skoro jak fotka vystřižená z reklamy na americký sen, pomyslel si Will, svou nevyřčenou poznámku rychle zahnal. Vřele se rozloučil a odcházel za slov Claire, že by se měl určitě ještě stavit, než odjede. Odpověděl

kývnutím a vyšel vstříc krásné noci. Vydal se pěšky k hotelu. Nenacházel se zase tak daleko, venku bylo příjemně, měsíc svítil na zemi a on se potřeboval projít na čerstvém vzduchu. Aby ze sebe dostal to víno a uspořádal si myšlenky. Přemýšlel nad domovem, nad rodinou, nad životem a cesta mu mizela za zády. Jeden krok za druhým, doprovázený právě ubíhající vteřinou, ho posouval opět zpátky do jeho každodenního přežívání.

Květen 12. 5. 1989, pátek

Will na sebe hleděl do zrcadla, aby posoudil, jestli takhle může vyrazit. Dnes už vyřídil všechno potřebné a připravoval se do baru. Možná až příliš přemýšlel, jaké tričko si obléct. Nechal si to, co měl na sobě, a chystal se k odchodu. Bar, ve kterém se měl sejít s Johnem, byl přibližně přes půlku města, takže měl nejvyšší čas. Včerejšek podle něj probíhal skvěle, potěšilo ho, že komunikace mezi nimi ani po tolika letech nevázla, skoro jako by se neviděli jen den. Díky tomu teď necítil nervozitu a těšil se, že si společně užijí „pánskou jízdu“. Claire je milá i zábavná, ale pro Willa někdo, kdo přišel až později. Nemají mezi sebou to pouto, co s Johnem, a navíc před manželkou se nemůže úplně odvázat.

Zkusil jet autobusem, měl dojem, že mu zbývá ještě dost času, ale zmýlil se. Na místo dorazil asi o deset minut později, John už na něj čekal. Oba pili, večer plynul v přátelské atmosféře. Dokonce potkali Randyho, dalšího spolužáka z univerzity, který se s nimi na chvíli dal do řeči, ale brzy se opět vrátil ke své partě z práce. Will se skvěle bavil, možná až moc, protože se mu ani nechtělo odcházet. Cítil se zase jako ve dvaceti. Takhle nálada už pro něj byla tak dlouho ztracená.

John, o něco méně opilý, však poznamenal: „Asi bychom to tu měli zabalit, za chvíli zavírají. Doprovodím tě do hotelu, ať se netouláš po městě. Ještě by tě zatklí za pohoršování občanů.“ Mírně se usklíbl.

Je pravda, že netušil, jestli by trefil zpět sám; hodně se toho změnilo od doby, co opustil město, a v tuhle chvíli ani nevěděl, kterým směrem je záchod. Nechtělo se mu to ale nahlas přiznat, a tak s hrdostí a ztěžklým jazykem od alkoholu odpověděl: „Dobrý, kámo... Přece tě nebudu otravovat... s... s doprovodem, nějak dojdu.“ Vzhledem k námaze a škytání, které ho tato věta stála, se John nenechal odbýt a trval na svém návrhu. Will se podvolil, ale ještě s úsměvem dodal: „Já se neztrácím.“

Johnovi myslí proběhla myšlenka, že takhle věta realitě úplně neodpovídá – už se ztratil, na dlouho.

Vydali se do hotelu, oba ovšem byli dost opilí na to, aby cesta mohla probíhat hladce. Willovi se motaly nohy a šel ve stylu – jeden krok dopředu, dva dozadu a úkrok stranou. Po chvíli této marné snahy uslyšel něco hlasitějšího než on sám. Zamířil směrem, kterým se ozývala hudba, nebo se aspoň domníval, že jde přímo tím směrem. John na něj volal

a snažil se ho zastavit, ale když viděl, jak vrávorá kolem, šel raději za ním, aby ho jistil. Dorazili před vchod do nočního klubu, kde to evidentně žilo.

„Johnny... jdeme si zatancovat,“ oznámil mu Will a provedl na místě pár zvláštních tanečních kreačí.

„Myslím, že to není zrovna dobrý nápad...“ zkusil John, ale Will už ho táhl dovnitř. Nezbyvalo mu než přijmout.

Hudba zněla dobře a hrála nahlas, což přimělo Johna se uvolnit. Vlastně si ani nepamatoval, kdy naposledy někam vyrazil, a už vůbec ne, kdy naposledy tancoval. Will se bavil skvěle. Momentálně neměl žádný rytmus, ale to mu vůbec nepřekáželo.

Brzy si jich všimly přítomné dívky, takže o taneční partnery neměli nouzi. Některé se dokonce snažily o více než jen tancování, ale Will je ignoroval, byl spíš ve vlastním světě, než aby si všímal okolí.

Najednou začala hrát písnička, kterou si John vybavoval z doby, kdy chodili na univerzitu, a všiml si, že Will ji také poznal.

„Hej, pamatuješ, jak jsme na to vymysleli ten debilní tanec na škole?“ smál se Will.

John si vzpomněl a doufal, že Will nebude chtít, aby ho předváděli. „Ne, už ani ne...“ zalhal.

„Nekecej... To jsi nemohl zapomenout! Pojd', jdeme na to!“ vyzval ho Will nadšeně.

„Ne!!“ bránil se John, ale zcela zbytečně.

Tak na tohle bych potřeboval ještě pár panáků, pomyslel si, zatímco se s Willem dostali do úvodní pozice. *Ale co, vždyť mě tu nikdo nezná.*

Zatančili si svůj vymyšlený tanec k písni *Anyway You Want It* od Journey. Nedalo se říct, že bez chyb, ale od pár přihlížejících dokonce sklidili nadšený potlesk. Rozhodli se dát si posledního panáka před odchodem do hotelu.

Johna už v tuto chvíli napadlo vzít si taxi, protože měl dojem, že by jinak nikdy nedorazili. Když vystupovali, řekl taxikáři, ať na něj počká, že pak bude pokračovat domů. Doprovodil svého společníka až na pokoj. Will se ale ještě trochu potácel, tak se John rozhodl, že mu raději pomůže svléknout z toho zpoceného a politého oblečení a uloží ho, aby si neustlal na zemi hned, jak odejde.

Vzal lem jeho trika a přetáhl mu ho přes hlavu. Boty si Will nemotorně skopl sám. Pořád se usmíval. John se pak pokusil rozepnout Willovy

džíny. Když uvolňoval zip, Will nepatrně ucukl. John si toho ale ani nevšiml a pokračoval. Stáhl mu kalhoty k zemi a naváděl ho, jako dítě, aby zvedl jednu nohu a druhou. Will, rozrušený jeho blízkostí, cítil, jak mu srdce začíná zrychlovat.

Při narovnání si John všiml, že se na něj kamarád dívá zvláštním pohledem, ale připisoval to jeho opilosti. „Tak, myslím, že by sis měl jít lehnout,“ řekl mu důrazně, ale s úsměvem.

A Will se dál vpíjel pohledem do Johnových očí, vnímal ten přívětivý, usmívající se obličej před sebou.

„Jsi v pohodě, Wille?“ zeptal se.

Místo odpovědi se Will pomalu přibližoval k Johnovi nejjistějším krokem, který v tu chvíli zvládl. John instinktivně začal ustupovat. „Co to děláš, člověče?“ zeptal se nervózně.

Couval, až narazil na hotelovou zeď. Will se však nezastavil a přiblížil se k Johnovi tak, že brzy zmizela veškerá mezera mezi nimi.

„Wille...“

Kuráž, vyhnaná alkoholem, dobrou náladou nebo vzpomínkami, byla na vrcholu. *Ted' nebo nikdy*, zaznělo Willovi v hlavě. John najednou ucítil jeho rty na svých, horké, vlhké, pohybuující se s naléhavostí a vášní, než stihl jakkoliv zareagovat. Nedokázal ani myslet, ani chápat, co se to děje.

Po chvíli se ale z šoku vzpamatoval a s veškerou silou, kterou měl, Willa odstrčil. Ten se sice zapotácel, nakonec však zůstal stát. John se k němu ještě přiblížil, cítil ohromný vztek a vrazil mu silnou ránu do brady, kterou už Will neustál.

„Co to má, kurva, znamenat?!“ vykřikl John, a aniž by čekal na odpověď, se zhnuseným výrazem vyrazil ke dveřím. Potřeboval se co nejdříve dostat ven. Ještě zvolal: „Ty zsranej kreténe!!“ a už se ani neohlédl, jen vzteky bez sebe a zároveň i vyděšený prchal z pokoje. Práskl dveřmi, za kterými nechal zoufalého, smutného a našťvaného Willa, jenž už litoval. *Jak jsem to, sakra, mohl tak kolosálně podělat?*

John vběhl do taxíku a vyštěkl na řidiče svou adresu. Taxikář na něj chvíli ohromeně zíral, vždyť předtím odcházel z auta rozesmátý a dobře naladěný, a teď vypadal, jako by mu z hlavy mohly šlehat plameny. Raději se ale na nic neptal a okamžitě vyrazil. Tichá cesta nočním městem Johna postupně uklidňovala, alespoň do přijatelných mezí.

Znovu si přehrával v hlavě onen okamžik a pořád mu nedával smysl. Myšlenky se vynořovaly jedna za druhou jako splašení koně.

Může něco takového způsobit alkohol? Že by se Will opil tolik, že nad sebou ztratil kontrolu? To ale přece není možné – vždyť by se takhle chovali všichni. A proč on sám neměl tuhle potřebu, i když také pil? Může být Will... ne, snad ne... mohl by být? Při té představě mu přeběhla po těle husí kůže. Najednou si uvědomil, že vlastně ani pořádně nezná člověka, se kterým dnes večer šel ven. Univerzitní období bylo tak vzdálené, tolik času od té doby uplynulo. Lidé se mění. Ale kdo tedy vlastně je?

Nedokázal pořádně vnímat okolí a cesta uběhla rychle, příliš rychle na to, aby našel odpovědi na své otázky. Když však vystupoval, už aspoň nezabíjel pohledem a domů vcházel vyrovnanější, jak jen toho byl v tu chvíli schopný.

Květen 13. 5. 1989, sobota – Will

Ráno přišlo stejné, jako každý jiný den, jako by se nic nestalo. Jen se Will tentokrát probudil s bolestí hlavy a pomalu se začal rozkoukávat. Snažil se vybavit si předešlou noc. Nejprve mu v mysli chaoticky vyskakovaly různé útržky, které se však postupně začaly skládat do uceleného obrazu, což nepřineslo žádnou úlevu, ba právě naopak. Ještě chvíli doufal, že se mu všechno snad jen zdálo a jeho mysl si s ním pohrává, ale čím více vzpomínal, tím zřetelnější bylo, že se to opravdu stalo. Všechno. *Jsem idiot.*

Dlouho už věděl, že je gay. Přiznal se sám sobě i doma už na střední škole, ale jeho otec ho nikdy nepřijal, takže to přestal řešit i s ostatními. Ani na univerzitě, kde se s Johnem přátelili, se o tom nijak nezmiňoval. Nepřišlo mu to důležité, zvláště když se nejednalo o téma, o němž by se museli bavit. Připadalo mu snazší nechat to být.

V Hartfordu, kde teď žije, má pár přátel, kteří ho znají se vším všudy, a také ho tak přijímají. S Johnem to ale bylo jiné. Rozhodně neplánoval „sdělit“ starému příteli pravdu tímto způsobem. Tolik toho litoval. Přemýšlel, jestli by se mu měl omluvit, nebo to raději nechat úplně být.

Vzpomínka na jeho reakci ho bodala u srdce. Ale zasloužil si to. Sám by měl určitě vztek, kdyby se octl na Johnově místě.

A přesto... když si vybavil ten okamžik, kdy se jejich rty střetly, projel mu tělem elektrický výboj. Byl to tak silný moment. Nemohl si pomoci, dal by cokoliv, aby mohl pokračovat. John v něm probouzel něco, co s nikým jiným zatím necítil. Ale o tom mohl jen snít.

Měl za sebou několik vztahů. Některé se zakládaly jen na sexu, jiné se snažil udržet, a dokonce s jedním partnerem – Mikem i chvíli bydlel, což se rozhodl už nikdy nezopakovat. Ale pokaždé něco chybělo. Někde vášeň, jinde zábava. Měl hlavně pocit, že žádného z nich doopravdy nemiloval. A když chybí srdce, nezbyvá nic.

Dnešní noc však byla jiná. Cítil, jako by ho k Johnovi táhla magnetická síla, silnější než obyčejné lidské touhy a potřeby, silnější než všechny předsudky a brzdy, které si v sobě za ty roky vybudoval. Ta síla však očividně nebyla správná.

Rád by vše svedl na alkohol, i když věděl, že to nebude stačit. Protože tím hlavním nebyl alkohol, nýbrž ta blízkost, vzpomínky, radost... a intimita.

Teď se cítil zlomený. Nechtěl si to připustit, ale musel, evidentně k Johnovi něco cítil. Sám netušil, co přesně, jedno ale věděl jistě – není to správné ani pro jednoho z nich.

Měl bych mu zavolat? Pomohlo by, kdybych vše vysvětlil? A co bych vlastně řekl? Mám vůbec šanci zvrátit, co jsem udělal?

Při vzpomínce na Johnův pohled, když odcházel z pokoje, ho zamrazilo.

Květen 13. 5. 1989, sobota – John

V noci se co nejtíšeji vkradl do postele, aby neprobudil spící Claire. Chvíli se na ni díval. Byla tak roztomilá, když spala. I ve spánku vypadala něžně a krásně, jeho životní láska. Únava a zbytky alkoholu mu nakonec pomohly rychle usnout, přestože v sobě stále cítil záchvěvy zlosti.

Ráno se ale neprobudil svěží ani odpočatý. Naopak měl pocit, že by nejraději prospal celý den, nebo dělal cokoli, u čeho by nemusel myslet. Ale čím víc se snažil zapomenout, tím usilovněji se jeho myšlenky vracely k předchozí noci. To ho nepřekvapovalo, neboť šok, který zažil, by asi otrásl každým. Nerozuměl, proč se nedokázal od těch vzpomínek odpoutat. Možná proto, že to nebyl jen obraz, který mu stále znovu vyvstával před očima, ale i pocity, ta nechtěná blízkost, která mu byla až nepříjemná. Cítil, jak se mu dělá lehce nevolno.

Jedno věděl jistě – s Willem už nechce mít nikdy nic společného. *Jak si to mohl dovolit? Jak mohl takto narušit naše přátelství?* John si frustrovaně povzdychl a otočil se ke Claire. Pořád ještě spala, klidně oddechovala. Bylo brzy a on na normální konverzaci stejně neměl náladu, tak ho ani nenapadlo probouzet svou ženu.

Zvedl se raději z postele s rozhodnutím jít si zaběhat. Po včerejšku to potřeboval víc než kdy dřív. Došel skoro až ke dveřím, když ho z myšlenek vytrhl zvonící telefon. Srdce mu na chvíli poskočilo. *Snad nevolá on.* Přesto hovor s obavami přijal: „Haló...“

„Johne, prosím –“ začal Will, ale rychle jej přerušil.

„Už – mi – nikdy – nevolej!“ zdůraznil John každé slovo a okamžitě zavěsil. Nepřipustil žádnou reakci z druhého konce drátu. Tep se mu neúměrně zrychlil. I když chtěl odpovědi. I když věděl, že možná přehání, a snad by měl Willa vyslechnout, přesto jen jeho hlas ze sluchátka ho znovu rozrušil.

Vyšel konečně ven do čerstvého ranního vzduchu. Slunce již svítilo vysoko nad obzorem, ptáci zpívali. Zhluboka se nadechl a rozeběhl se klidnou ulicí za rozbřesku. Tato činnost mu vždy pomáhala uklidnit se a srovnat si myšlenky. A přesně to teď potřeboval.

Brzy se všechno vrátí do normálu, říkal si. Zapomene. Nač se zbytečně zabývat něčím, co už nejde změnit? Nechtěl si připomínat špatné

okamžiky, k tomu není důvod. Proč by vůbec měl myslet na dávného kamaráda? Stejně už ho teď tak nazývat nemůže.

Přesto mu při této myšlence něco sevřelo vnitřnosti. Vybavil si včerejší večer a večer před tím. Jak byl šťastný, uvolněný, jak dobře se bavili... Než to celé pokazil. *Ne. Teď už je všechno jinak než včera.* Je víc než jasné, že čas se nedá vrátit zpět.

Ať jde k čertu!

Květen 13. 5. 1989, sobota – Claire

Claire se probudila s mírným pocitem zmatku, když zjistila, že Johnovo místo vedle ní je prázdné. Věděla, že se v noci vrátil, na okamžik se probudila a zahlédla ho, jak leží vedle ní. Zavřené oči naznačovaly, že už tvrdě usnul, a tak ho nebudila.

Teď ji však zneklidňovalo, že odešel, aniž by jí dal aspoň pusu na rozloučenou, jak míval ve zvyku, když odcházel do práce nebo si šel zaběhat. Tentokrát zmizel nezvykle brzy, aniž by nechal vzkaz nebo naznačil, kam má namířeno. Claire sevřela nejistota. *Stalo se snad něco? Je všechno v pořádku?*

Oblékla si župan, uvařila kávu a připravila snídani. Přitom neustále pokukovala po hodinách. Doufala, že se John brzy vrátí a vysvětlí jí, proč odešel tak náhle. Hlavou jí vířily obavy, ale snažila se uklidnit. Možná jen potřeboval být chvíli sám.

Slunce pomalu začínalo pronikat okny a zalévalo místnost jemným ranním světlem. Její domov, obvykle tak útulný a klidný, jí tentokrát připadal poněkud prázdný a tichý. Claire popíjela kávu, a zatímco čekala, až se John objeví, usadila se k oknu, odkud měla výhled na ulici.

Květen 19. 5. 1989, pátek – Will

Den byl tmavý a deštivý, jako by soucítit s Willem. Obvykle nebýval příliš emocionální, ale na Johnovi mu opravdu záleželo, a tak tuhle uplakanou atmosféru tíše vítal. Neměl tolik pít. Neměl se odvážit. Neměl na to ani pomyslet. Jak vůbec mohl čekat, že by to dopadlo dobře? Uprímně litoval toho, co se stalo. Zbytečně zničil přátelství – přátelství, které pro něj vždycky znamenalo nejvíc.

I přesto, že před ním utíkal. Ale měl stále možnost se vrátit. Jenže podle všech těch zavěšených telefonů a odmítavých reakcí za poslední týden usoudil, že Johna ztratil. Tentokrát už nadobro. Kdyby ho alespoň vyslechl... Pochopil by ho?

Will si prohrábl vlasy a zadíval se z okna na šedou oblohu. Všechno měl vyřízeno, nic ho tu už nedrželo. Dnes odjížděl zpátky, dřív, než měl v plánu. Věřil, nebo spíš doufal, že časem všechno zapadne do starých kolejí. Neměl důvod se sem už nikdy vracet. Otec je mrtvý. John na něj zapomene. A každý si bude dál žít svůj život.

Bude to jako tehdy, když se neviděli celé roky od školy. Tehdy taky zmizel. Tehdy se jednalo o správné rozhodnutí. Nejspíš to tak mělo už zůstat. A ty vzpomínky? Ty tu může nechat. I svoje srdce. Proč se dál trápit?

O 3 roky později

8

Leden 1992

Přešlo hodně času. Dny plynuly, srdce se odlehčila, vzpomínky se zamlžily a vznikaly nové. John a Claire byli šťastní, jezdili na výlety, občas na delší dovolenou, řešili každodenní starosti, pracovali a užívali si společného života. Claire už několikrát nadhodila možnost mít dítě, ale John se na roli otce stále cítil příliš mladý. Nechtěla na něj tlačit, i když ji s přibývajícím věkem občas přepadaly obavy. Teď však stejně nenastal ten pravý čas.

Johnovi totiž v práci nabídli příležitost, která se neodmítá. Doporučili ho na místo vedoucího výroby v Bostonu, kde ji firma zahajovala. Byl jako procesní inženýr u jejího zrodu a znal ji dokonale. Potřebovali někoho spolehlivého, kdo předá své zkušenosti dál a zvládne řešit případné problémy. Nešlo o krátkodobý projekt, naopak. Pokud by se vše dařilo, měl šanci časem postoupit i na nejvyšší pozici.

Pro Johna to znamenalo nejen větší důležitost a více peněz, ale také stěhování se s Claire do maloměsta poblíž Bostonu. Fabrika byla příliš daleko na každodenní dojíždění. Kdyby jezdil domů jen na víkendy, strávil by spoustu času na cestách a s Claire by se skoro neviděl. Po probrání všech možností se tedy domluvili, že by se měli přestěhovat.